

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **N. H. L.**, nar. x (alias **N. H. N.**, nar. x), státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, t. č. x, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2013, č. j. OAM-25/LE-BE02-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2013, č. j. OAM-25/LE-BE02-ZA04-2013, rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný velmi podrobně konstatoval výpovědi žalobce při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při doplňujícím pohovoru dne 4. 2. 2013 a uzavřel, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, a že nesplňuje ani zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. K neudělení tzv. „humanitárního azylu“ ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu dodal, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu a věku,

avšak nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro jeho užití. Závěrem konstatoval, že žalobce nesplňuje ani zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které namítal porušení zákona o azylu a správního řádu. V první řadě žalobce zdůraznil, že žádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu neuspokojivých životních podmínek ve Vietnamu, kde byl nucen žít v nedemokratických poměrech, a proto se obává, že by mu bylo bráněno v případě návratu do země, aby se svobodně vyjadřoval. Žalobce dále uvedl, že má v České republice dokonalé rodinné zázemí (matku, sestru, tetu a strýce, kteří zde žijí na základě povoleného trvalého pobytu), ve Vietnamu, kde nebyl od svých 17 let, již nemá nikoho, případný návrat do země původu by tak znamenal výrazný zásah do jeho soukromého života. Podle názoru žalobce žalovaný dostatečným způsobem napadené rozhodnutí nezdůvodnil v otázce neudělení tzv. humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. V této souvislosti odkázal na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 Az 46/2003, Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 Az 114/2013 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 421/2001, navíc dodal, že jeho osobní situace byla důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituloval napadené rozhodnutí a konstatoval, že zjistil dostatečně potřebný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v řízení před žalovaným uvedl. K otázce aplikace ust. § 14 zákona o azylu uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí pokládá za dostatečné, jelikož žalobce v průběhu správního řízení žádné důvody hodné zvláštního zřetele nezmínil. Žalovaný rovněž dodal, že samotná skutečnost, že ve Vietnamu není v politické oblasti života vše na požadované úrovni, není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zaměřil na námitku žalobce vztahující se k politické situaci ve Vietnamu a možné politické perzekuci žalobce. Soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že samotná skutečnost, že ve Vietnamu není v politické oblasti života vše na požadované úrovni, není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany je zapotřebí zkoumat vždy individuálně ve vztahu k jednotlivým žadatelům. V tomto ohledu dle názoru soudu žalovaný nijak nepochybil, když žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v následném pohovoru neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno usuzovat na riziko jeho politického pronásledování vietnamskými orgány v případě návratu do vlasti. Tvrdí-li žalobce, že důvodem k opuštění Vietnamu bylo to, že byl nucen žít v nedemokratických poměrech a že nesouhlas s politickou situací ve Vietnamu projevoval i veřejně, tak je třeba připomenout, že podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud má tedy za to, že se žalovaný řádně vypořádal s argumenty, které uplatnil žalobce ve správním řízení. Nelze v žádném případě pokládat za pochybení, že se žalovaný nezabýval tvrzeními, o kterých nevěděl, protože je žalovaný v řízení před ním vůbec neuvedl. Podle názoru soudu

se jedná o tvrzení ryze účelová, a to především vzhledem k tomu, že je žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení. Žalobcem uváděné důvody odjezdu z Vietnamu jsou pak v rozporu s jeho vyjádřeními v průběhu řízení před žalovaným (kde jako důvody svého odjezdu z Vietnamu uváděl výlučně důvody ekonomické a sociální povahy). Podle názoru soudu žalovaný nikterak nevybočil ani z mezí přípustného správního uvážení při hodnocení věrohodnosti žalobcem uvedených skutečností. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), viz rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. NSS 6 Azs 386/2004-40 „[J]elikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezminí ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly.“

Soud nemohl přisvědčit ani argumentaci žalobce, že by jeho nucený návrat do Vietnamu znamenal závažný zásah do jeho soukromého života s ohledem na to, že má v České republice rodinné zázemí, které ve Vietnamu postrádá. Skutečnost, že v České republice žijí členové žalobcovy rodiny, nemůže být sama o sobě důvodem pro poskytnutí tzv. humanitárního azylu či doplňkové ochrany podle § 14 ani § 14a zákona o azylu, zvláště pokud z vlastní výpovědi žalobce v řízení bylo zjištěno, že od roku 2009 do svého zadržení pobýval ve Francii a v České republice se objevil (poprvé od roku 2009) až krátce před svým zadržením. Za této situace podle názoru soudu žalovaný nepochybil, když pouhý odkaz na přítomnost rodiny žalobce v České republice nevyhodnotil jako důvod pro užití ustanovení § 14 nebo § 14a zákona o azylu, navíc se v napadeném rozhodnutí pohyboval zcela v mezích přípustného správního uvážení.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí v souvislosti s neudělením mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Naopak soud sdílí argumentaci žalovaného, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, jelikož žalobce v průběhu správního řízení žádné důvody hodné zvláštního zřetele neuvedl. Pokud žalobce žádné relevantní důvody, pro které by mu měla být ochrana poskytnuta, neuvedl a ani se v průběhu správního řízení žádné neobjevily, nemohl žalovaný své rozhodnutí odůvodnit jinak než tím, že žádný důvod hodný zvláštního zřetele nezjistil – což také učinil.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová